

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Krzysztofa Wiśniewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 i 26 lutego i 17 listopada 2015 roku sprawy:

1. **D. B.** córki P. i W. z domu P., urodzonej (...) w H.
2. **R. E. B.** syna L. i P. z domu B., urodzonego (...) w K.

oskarżonych o to, że:

w okresie od dnia 14 marca 2000 roku do dnia 1 marca 2001 roku w (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, w celu uzyskania kredytu hipotecznego waloryzowanego kursem DEM, wprowadzając w błąd odnośnie korzystnej sytuacji majątkowej i woli spłaty kredytu, poprzez zawarcie umowy kredytowej nr (...) z dnia 6 kwietnia 2000 roku doprowadzili Bank (...) S.A. Oddział w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 180.000 zł w ten sposób, że przedłożyli uprzednio sfałszowane dokumenty w postaci:

- zawiadomienia z Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23.03.2000 roku
- zaświadczenia z Urzędu Skarbowego w P. o nr US.W.D 604/2000 z dnia 04.02.2000
- odpis księgi wieczystej KW nr (...) wydany dnia 07.02.2000 przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O.. (...)

a ponadto złożyli nierzetelne pisemne oświadczenie w postaci wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego, które to dokumenty i oświadczenia miały istotne znaczenie dla udzielenia tego kredytu, po czym w celu rozliczenia przedmiotowego kredytu przedłożyli uprzednio sfałszowane faktury wystawione przez:

- (...) S.C. w K. o nr 36/10 z dnia 15.05.2000 roku na kwotę 22.673 zł oraz 39/00 z dnia 17.05.2000 roku na kwotę 9.134 zł
- (...) W K. nr (...) z dnia 16.05.2000 roku na kwotę 22.180,50 zł oraz (...) - (...) -11/00 z dnia 18.05.2000 roku na kwotę 13.6999 zł
- (...) S. z dnia 21.07. 2000 roku na kwotę 40.950,76 zł

czyż działali na szkodę Banku (...) S.A. V Oddział w G.

to jest o czyn przewidziany w art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 1§2 k.k.

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutu aktu oskarżenia **D. B.** uznaje za winną czynu zarzucanego aktem oskarżeniem, uzupełniając opis czynu o posłużenie się przez oskarżoną celem uzyskania kredytu podrobionymi

deklaracjami na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy PIT-5 dotyczącymi D. B. za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopada 1999 roku oraz o działanie w krótkich odstępach czasu w wykonu z góry powziętego zamiaru, eliminując z jego opisu działanie wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz złożenie nierzetelnego pisemnego oświadczenia w postaci wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego, ustalając czas popełnienia czynu na okres od 9 marca 2000 roku do 6 czerwca 2000 roku oraz, że czynu tego dopuściła się w C., J., K. Morskiej i w G. oraz że działała na szkodę Banku (...) S.A., kwalifikowanego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 286§1 k.k. skazuje oskarżoną na karę **roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k.** wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości **100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;**

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutu aktu oskarżenia **D. B.** uznaje za winną tego, że w dniu 1 marca 2001 roku w C. użyła jako autentycznego podrobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 roku wystawionej przez (...) S. na kwotę 40.950,76 zł przedkładając ww. podrobiony dokument pracownikom Banku (...) S.A. V Oddział w G., kwalifikowanego z art. 270§1 k.k. i za to na mocy 270§1 k.k. skazuje oskarżoną na karę **6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w punktach I-II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonej D. B. karę łączną **2 (słownie: dwóch) lat pozbawienia wolności;**

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 44§1 i 2 k.k. orzeka przepadek zawiadomienia i zaświadczenia z Urzędu Skarbowego w P., wniosku kredytowego z dnia 21 marca 2000 roku i poświadczonego odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) znajdujących się w aktach sprawy k. 28,29, 38-44, 1163;

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonej D. B. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący **4 (słownie: cztery) lata;**

VI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutu aktu oskarżenia **R. B.** uznaje za winnego, tego że w okresie od dnia 9 marca 2000 roku do 6 kwietnia 2000 roku w J., K. Morskiej i w G. działając w zamiarze ewentualnym aby D. B. dokonała czynu zabronionego przypisanego jej w punkcie I wyroku, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, iż w dniu 9 marca 2000 r. podpisał kartę informacyjną kredytobiorcy, w dniu 9 marca 2000 roku podpisał jako jeden z wnioskodawców wniosek kredytowy oraz w dniu 6 kwietnia 2000 roku podpisał jako jeden z kredytobiorców umowę kredytową nr (...), czyn ten kwalifikuje z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 19§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje oskarżonego na karę **6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

VII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego R. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący **2 (słownie: dwa) lata;**

VIII. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygn. akt II K 787/10

Wobec złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia 26 listopada 2015 r. jedynie przez oskarżoną D. B., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której wniosek dotyczy (części odnoszącej się do oskarżonej D. B.) – na podstawie art. 423 § 1a k.p.k.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 marca 2000 r. w K., został sporządzony wniosek w kredyt hipoteczny waloryzowany kursem DEM. Jako wnioskodawcę podano D. B.; jako współwnioskodawcę R. B.. Kredyt miał być przeznaczony na zakup ¼ udziału domu jednorodzinnego. Wnioskowana kwota kredytu wynosiła 120.000 zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych). Zgodnie z treścią tego dokumentu – wraz z przedmiotowym wnioskiem przedłożono : - dokumenty stwierdzające źródło i wysokość dochodów, -wypełnioną kartę informacyjną kredytobiorcy, umowę kupna-sprzedaży/umowę przedwstępną kupna-sprzedaży.

Dowód: wniosek o kredyt budowlano-hipoteczny waloryzowany kursem DEM z dnia 09 marca 2000 r. (k. 895).

Wpisy w polach wolnych rubryk formularza zatytułowanego „Karta Informacyjna Pożyczkobiorcy/Kredytobiorcy/ Poręczyciela/Przystępującego do długu” datowanego na 09.03.2000 r. z danymi osobowymi D. B. wykonała nieustalona osoba. Podpisy (...) nakreśliła D. B.. Podpisy (...) nakreślił R. B..

Wpisy w polach wolnych formularza „Wniosku o kredyt hipoteczny waloryzowany kursem USD/DEM” z dnia 09.03.2000 roku wykonała nieustalona osoba.

Czytelny podpis (...) wykonany na stronie 3 „Wniosku o kredyt hipoteczny waloryzowany kursem USD/DEM” z dnia 09.03.2000 roku nakreśliła D. B..

Czytelny podpis (...) wykonany na stronie 3 „Wniosku o kredyt hipoteczny waloryzowany kursem USD/DEM” z dnia 09.03.2000 roku nakreślił R. B..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 07 lipca 2015 r. (k. 1192-1213).

W dniu 21 marca 2000 r. w C., został sporządzony wniosek o kredyt budowlano-hipoteczny dom waloryzowany kursem DEM. Jako wnioskodawcę podano D. B.; jako współwnioskodawcę R. B.. Kredyt miał być przeznaczony na remont domu jednorodzinnego, zlokalizowanego przy ulicy (...) w C.. Wnioskowana kwota kredytu wynosiła 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych). Zgodnie z treścią tego dokumentu – wraz z przedmiotowym wnioskiem przedłożono : - dokumenty stwierdzające źródło i wysokość dochodów, - dokumenty stwierdzające źródło i wysokość dochodów poręczyciela/przystępującego do długu, - wypełnioną kartę informacyjną kredytobiorcy, kosztorys (zestawienie kosztów sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami według aktualnego poziomu cen; - aktualny (z ostatnich 3 miesięcy) odpis księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości; - aktualną wycenę (z ostatnich 3 miesięcy) wycenę rynkową wartości nieruchomości.

Zgodnie z treścią tego wniosku, wnioskodawca potwierdził własnoręcznym podpisem, że informacje zawarte w tym wniosku i załączonych dokumentach są rzetelne i prawdziwe według stanu na dzień określony poniżej (to jest dzień sporządzenia wniosku).

Czytelny podpis (...) wykonany na „Wniosku o kredyt budowlano- hipoteczny” nakreśliła D. B..

Dowód: wniosek o kredyt budowlano-hipoteczny dom waloryzowany kursem DEM z dnia 21 marca 2000 r. (k. 38-45).

W dniu 06 kwietnia 2000 r. w G., pomiędzy Bankiem (...) S.A. Oddział w G. a D. B. i R. B. (kredytobiorcami), została zawarta umowa nr (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności. Zgodnie z treścią przedmiotowej umowy Bank udziela, a Kredytobiorca zobowiązuje się do wykorzystania

zgodnie z warunkami umowy, kredytu hipotecznego w kwocie 180.000 (sto osiemdziesiąt tysięcy), waloryzowanego kursem średnim w DEM. Strony ustaliły, że kredyt jest przeznaczony na sfinansowanie w sposób następujący :

1. 80.000,00 zł na zakup ¼ części udziału nieruchomości położonej w C. przy ulicy (...),
2. 100.000,00 zł na sfinansowanie kosztów remontu budynku mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...).

W przedmiotowym banku, zgodnie z obowiązującą wówczas procedurą, kwota przyznanego kredytu nie mogła być wyższa niż kwota wnioskowana. Mogła być natomiast niższa.

Dowód: umowa z dnia 06 kwietnia 2000 r. nr 00/HD- (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności (k. 58v-66v),

zeznania świadka M. D. (k. 790-791).

Czytelny podpis (...) nakreślony nad nadrukiem „(podpis Kredytobiorcy/Kredytobiorców)” w dokumencie zatytułowanym „UMOWA NR (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności” nakreśliła D. B..

Czytelny podpis (...) nakreślony nad nadrukiem „(podpis Kredytobiorcy/Kredytobiorców)” w dokumencie zatytułowanym „UMOWA NR (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności” nakreślił R. B..

Dowód: ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190).

W celu uzyskania przedmiotowego kredytu, D. B. posłużyła się dokumentami w postaci:

- zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r.,
- zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc lipiec 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc sierpień 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc wrzesień 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc październik 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc listopad 1999 r.,
- poświadczonego odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07 lutego 2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O.. (...).

Dowód: protokół zatrzymania rzeczy (k.13-15),

protokół oględzin rzeczy (k. 16-17),

zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. (k. 49),

zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. (k.48),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc sierpień 1999 r. (k. 21-23v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc październik 1999 r. (k. 24-26v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc lipiec 1999 r. (k. 27-29v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc wrzesień 1999 r. (k. 30-32v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc listopad 1999 r. (k. 33-35v),

poświadczony odpis z księgi wieczystej KW nr (...) wydany dnia 07 lutego 2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O. (...) (k. 1163).

Dokumenty w postaci:

- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc lipiec 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc sierpień 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc wrzesień 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc październik 1999 r.,
- deklaracji PIT-5 – deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za miesiąc listopad 1999 r.

nie zostały złożone w Urzędzie Skarbowym w P., zostały podrobione przez nieustaloną osobę, D. B. złożyła na nich swój własnoręczny podpis. W roku 1999 D. B. uzyskała przychód w wysokości 6.144,00 złotych.

Dowód: kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc sierpień 1999 r. (k. 21-23v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc październik 1999 r. (k. 24-26v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc lipiec 1999 r. (k. 27-29v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc wrzesień 1999 r. (k. 30-32v),

kopia deklaracji PIT-5 za miesiąc listopad 1999 r. (k. 33-35v),

pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 17 marca 2015 r. (k.1173).

Na dokumencie w postaci poświadczonego odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07 lutego 2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O. (...), widniał podpis i pieczęć pracownika tego Sądu – J. G. (1). Zwrot „nie ma”, użyty w pozycji „Dział III – ciężary i ograniczenia” nie był zwrotem używanym do określenia braków wpisu w tym dziale. W razie braku obciążeń w tym dziale, wpisywano bowiem zwrot „zwolniony”. Określenia te umieszczane były bliżej środka oryginału dokumentu. W dzienniku odpisów prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Wejherowie, pod pozycją 1128 widniała inna osoba, dotyczył on innej księgi wieczystej. Na dzień 07 lutego 2000 r. udział D. B. był obciążony hipoteką na kwotę 14.500 zł na rzecz W. L.. Z treści przedmiotowego dokumentu wynikało natomiast, iż dział IV – hipoteka, jest wolny od wpisów. Przedmiotowy dokument nie był autentyczny. Stanowił on kopię techniczną.

Dowód: zeznania świadka J. G. (1) (k. 80v, k. 665-666),

ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190),

poświadczony odpis z księgi wieczystej KW nr (...) z dnia 07.02.2000 r. (k. 1163).

Pisma w postaci - zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. - oraz zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. nie były autentyczne i nie zawierały prawdziwych danych. Wskazane dokumenty nie zostały wydane przez ten organ. Przedmiotowe dokumenty stanowiły kopie techniczne wykonane za pomocą kopiarki kolorowej laserowej.

Dowód: zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. (k. 49),
zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. (k.48),
zeznania świadka D. A. (k. 82v-83, k. 711-712, k. 1131),
ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190).

Pośrednikiem D. B. w kontaktach z bankiem był M. K. (1), który wspólnie ze swoją małżonką M. K. (2) prowadzili w tym zakresie działalność gospodarczą. Oskarżona, w celu uzyskania kredytu, przekazała M. K. (1) niezbędną dokumentację, w tym dokumenty w postaci wniosków kredytowych, deklaracji PIT, zaświadczeń z urzędu skarbowego, zaświadczeń z ZUS oraz odpis z księgi wieczystej. Skompletowana w całości dokumentacja została przekazana bankowi przez M. K. (1). Zebrana dokumentacja nie budziła wówczas jego wątpliwości. Osobista obecność kredytobiorców była wymagana jedynie przy podpisywaniu umowy. W dniu 06 kwietnia 2000 r. została podpisana umowa wraz z załącznikami, wpłacono również prowizję. W tym samym dniu przyjęto zabezpieczenie kredytu w postaci weksła in blanco oraz cesji praw z polisy ubezpieczenia przedmiotowej nieruchomości od ognia i zdarzeń losowych. Przed uruchomieniem kredytu została wpisana hipoteka. W tym momencie został uruchomiony kredyt na zakup udziałów. Pierwsza transza w wysokości 80.000 zł została wpłacona na konto sprzedającego – L. B.. Następnie wypłacono drugą transzę w wysokości 60.000 zł na konto D. B. na remont budynku. Oskarżona była zobowiązana do rozliczenia tej transzy. W związku tym przedłożyła bankowi dokumenty, które miały świadczyć o zakupionych przez nią materiałach na remont domu. Oskarżona przedłożyła między innymi podrobione przez nieustaloną osobę faktury VAT wystawione na jej rzecz przez (...) spółka cywilna z siedzibą w K.. D. B. przedłożyła również podrobione przez nieustaloną osobę faktury VAT – z których wynikało, iż zostały sporządzone przez Spółdzielnię (...) w K.. Wymienione dokumenty zostały przyjęte przez filię banku w J.. D. B., pismem z dnia 23 maja 2000 r. złożyła w filii banku w J. dyspozycję uruchomienia kwoty 40.000 zł. W dniu 01 czerwca 2000 r. do C. udał się wyznaczony przez bank rzeczoznawca. W oparciu o jego raport, bank wypłacił ostatnią transzę w podanej wyżej wysokości. Nastąpiło to w dniu 06 czerwca 2000 r.

Początkowo, przez krótki okres, kredyt był spłacany na bieżąco. Oskarżona nie rozliczyła jednak ostatniej transzy kredytu. Z czasem pojawiły się również problemy ze spłatą kredytu.

W dniu 01 marca 2001 r. pracownik banku – B. K. wraz z innym pracownikiem banku ds. windykcji, udali się na spotkanie z oskarżoną do miejscowości C.. D. B. przedłożyła im wówczas podrobioną przez nieustaloną osobę fakturę VAT z dnia 21 lipca 2000 r., na kwotę 40.950,76 zł – z której wynikało, że została sporządzona przez Zakład Produkcyjno-Handlowo-Transportowy (...) z siedzibą w S.. Pracownicy banku dokonali inspekcji zaawansowania robót. Pomimo rozliczenia fakturami całego kredytu założone prace nie zostały w pełni wykonane. Nie zostały wykonane między innymi okna, drzwi, podłogi oraz pokrycie dachu. Oskarżona została wówczas poinformowana, iż w przypadku dalszego nie spłacania kredytu umowa zostanie wypowiedziana. Od dnia 05 marca 2001 r. oskarżona zaczęła przysyłać pisma oraz wykonywać telefony z prośbą o wstrzymanie wypowiedzenia kredytu. Kredyt w dalszym ciągu nie był spłacany. Umowa została wypowiedziana.

Dowód: zeznania świadka B. K. (k. 85-86, k. 714-715, k. 1132),

zeznania świadka M. K. (1) (k. 131-132),

pismo z dnia 23 maja 2000 r. wraz z bankową notą memoriałową (k.895).

Rękopis w formie prośby datowanej na 23.05.2000 r. kierowanej do Banku (...) S.A. IX Oddział w G. nakreśliła D. B.. Czytelny podpis: (...) nakreślony pod tekstem Rękopis w formie prośby datowanej na 23.05.2000 r. kierowanej do Banku (...) S.A. IX Oddział w G. nakreśliła D. B..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 07 lipca 2015 r. (k. 1192-1213).

Rękopis w postaci nie datowanej dyspozycji cyt. „... o jednorazowe uruchomienie 80.000. złotych w formie przelewu na konto L. B...” nakreśliła D. B.. Czytelny podpis – (...) wykonany pod rękopisem dyspozycji cyt. „... o jednorazowe uruchomienie 80.000. złotych w formie przelewu na konto L. B...” nakreśliła D. B.. Czytelny podpis – (...) wykonany pod rękopisem dyspozycji cyt. „... o jednorazowe uruchomienie 80.000. złotych w formie przelewu na konto L. B...” nakreślił R. B..

Rękopis w postaci nie datowanej dyspozycji cyt. „...prosimy o uruchomienie pierwszej transzy w wysokości 60.000 złotych...” nakreśliła D. B.. Czytelny podpis – (...) wykonany pod rękopisem dyspozycji cyt. „...prosimy o uruchomienie pierwszej transzy w wysokości 60.000 złotych...” nakreśliła D. B..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 06 lutego 2014 r. (k. 903-934).

(...) spółka cywilna z siedzibą w K. nie wystawiła na rzecz D. B. dokumentów w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 17 maja 2000 r., na kwotę 9.134,00 zł - oraz faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2000 r. na kwotę 22.673,00 zł. Podany podmiot prowadził działalność w okresie od 15 maja 1998 r. do 31 marca 1999 r., po czym działalność została zakończona.

Dowód: pismo Rewiru Dzielnicowych w K. z dnia 15 grudnia 2003 r. (k. 97), kopia faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2000 r. (k. 102),

kopia faktury VAT nr (...) z dnia 17 maja 2000 r. (k. 105),

Spółdzielnia (...) w K. nie wystawiła na rzecz D. B. faktury VAT nr (...) z dnia 16 maja 2000 r. na kwotę 22.180,50 zł, ani faktury VAT nr (...) z dnia 18 maja 2000 r. na kwotę 13.699,00 zł. Od dnia 01 lipca 1996 r., faktury w przedmiotowym przedsiębiorstwie były wstawiane wyłącznie przez sprzęt komputerowy. Transakcje, o których mowa w tych fakturach, nie miały miejsca. Wspomniany podmiot nigdy nie prowadził sprzedaży terakoty. R. G. (1) odszedł z tego przedsiębiorstwa w dniu 23 kwietnia 2000 r. w związku z tym nie mógł podpisać rzeczonych faktur, ani postawić na nich pieczętki firmowej.

Dowód: kopia faktury VAT nr (...) z dnia 16 maja 2000 r. (k.103),

kopia faktury VAT nr (...) z dnia 18 maja 2000 r. (k.104),

zeznania świadka U. D. (k. 99v, k. 692-693, k. 1131),

zeznania świadka R. G. (2) (k. 713).

Zakład Produkcyjno-Handlowo-Transportowy (...) z siedzibą w S. nie wystawił na rzecz D. B. faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 r., na kwotę 40.950,76 zł. Rzeczony dokument nie figurował w rejestrach tego przedsiębiorstwa. W rejestrze kontrahentów tego podmiotu nie figurowała D. B..

Dowód: kopia faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 r. (k. 107),

zeznania świadka A. Ś. (k. 109v, k. 733-734, k. 1132-1133),

zeznania świadka J. G. (2) (k. 113-114, k. 712-713, k. 1130),

zeznania świadka M. M. (k. 117v, k. 751-752),

zeznania świadka H. C. (k. 750-751),

zeznania świadka J. K. (k. 771-772).

Stan zadłużenia na dzień 03 listopada 2014 r. z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 06 kwietnia 2000 r. zawartej z D. B. i R. B. wynosił 163.573.81 zł (należność główna).

Dowód: pismo Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 03 listopada 2014 r. (k. 1050).

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. podjął działania egzekucyjne wobec dłużników D. B. i R. B. z tytułu wypowiedzenia umowy o kredyt hipoteczny Dom waloryzowany kursem DEM nr 00/HD- (...) zawartej w dniu 06 kwietnia 2000 r. Postanowieniem z dnia 20 maja 2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt KM 4569/12, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie umorzył postępowanie z uwagi na stwierdzenie bezskuteczności egzekucji wobec D. B.; wobec R. B. umorzenie nastąpiło zaś na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

Dowód: pismo Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 09 marca 2015 r. (k. 1161-1163).

Oskarżona D. B. nie jest chora psychicznie, ani upośledzona umyślowo. Rozpoznano u oskarżonej zaburzenia nerwicowe. Stwierdzone odchylenia w stanie psychicznym nie mają wpływu na ocenę jej poczytalności. Oskarżona zna podstawowe zasady współżycia społecznego. D. B. mogła przewidzieć skutki swojego działania. W inkryminowanym czasie, D. B. nie miała zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 22 czerwca 2010 r. (k. 408-411).

Oskarżona D. B. wykazuje poziom intelektualny mieszczący się w granicach normy, a przeprowadzone badania nie wskazują na cechy organicznego osłabienia Centralnego Układu Nerwowego. Osobowość oskarżonej jest zwarta, D. B. ujawnia tendencje do nasilonej autowaloryzacji, ma słaby wgląd w swoje zachowanie i ich motywy, niedokształcona jest sfera emocjonalna.

Dowód: opinia psychologiczna z dnia 18 czerwca 2010 r. (k. 416-418).

Oskarżona D. B., przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 21 stycznia 2004 r. (k. 137-141v), nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz złożyła obszernie wyjaśnienia. Podała, iż pewien mężczyzna dostarczył jej jakieś dokumenty, które były potrzebne do uzyskania kredytu. Wyjaśniła, że zapłaciła kwotę 20.000,00 zł osobie, dawała jej dokumenty potrzebne do uzyskania kredytu. Przyznała, iż dokumenty w postaci faktur opisach w zarzucie otrzymała od mężczyzny, który uprzednio dostarczył jej dokumenty niezbędne do uzyskania kredytu. Stwierdziła, iż nigdy sama nie załatwiała dokumentów w postaci odpisu z księgi wieczystej, zaświadczeń z urzędu skarbowego, dokumentów PIT, zaświadczeń z ZUS. Wszystkie te dokumenty zostały jej dostarczone przez mężczyznę o imieniu R..

Oskarżona D. B., przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 13 maja 2010 r. (k.381), po okazaniu jej dokumentu z akt sprawy w postaci umowy z dnia 06 kwietnia 2000 r., oświadczyła, iż na ostatniej stronie widnieje podpis jaki złożyła osobiście. Wyjaśniła, iż podpisała się na okazanej jej umowie kredytowej na jej ostatniej stronie. Następnie sprostowała oświadczając, że nie podpisała się na tej umowie. Ktoś podrobił jej podpisy. Nie podpisała wniosku o kredyt. Wskazała, iż nigdy nie widziała dokumentów PIT-5. Stwierdziła, że wszystkie dokumenty załatwił jej jakiś mężczyzna. Wyjaśniła, iż fałszywe faktury załatwił jej ten pan, co pomógł jej przy kredycie. Stwierdziła, iż jej mąż nie wiedział, że dokumenty są sfalszowane. Podała, iż jej mąż był przy zawieraniu kredytu. Wskazała, iż być może zaświadczenie z ZUS i US przedłożyli dwaj panowie, którzy jej pomagali w załatwieniu kredytu.

Oskarżona D. B., przesłuchana w toku postępowania sądowego, w dniu 20 stycznia 2011 r. (k. 536-537, k. 538-539), nie przyznała się do popełnienia zarzucanego oraz złożyła wyjaśnienia.

Oskarżona D. B., przesłuchana w toku postępowania sądowego, w dniu 24 lutego 2015 r. (k. 1126a- (...)), nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz odmówiła składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia oskarżonej D. B. (k. 138-140v, k. 381-383, k. 389-390, k. 536-537, k. 538-539, 1126a- (...)).

Oskarżona D. B. była uprzednio karana.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział II Karny z dnia 05 marca 2004 r., sygnatura akt II K 1524/03 (k. 281),

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 12 października 2015 r. (k. 1252-1254).

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest jednorodny w tym sensie, że oceniany całościowo nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonej D. B.. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci licznie zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków oraz opinii biegłych.

Część ze zgromadzonych w sprawie dokumentów – protokół zatrzymania rzeczy (k.13-15), protokół oględzin rzeczy (k. 16-17), pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 17 marca 2015 r. (k.1173), odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział II Karny z dnia 05 marca 2004 r., sygnatura akt II K 1524/03 (k. 281) oraz informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 12 października 2015 r. (k. 1252-1254) – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Odnosząc się do dokumentu w postaci wniosku o kredyt budowlano-hipoteczny waloryzowany kursem DEM z dnia 09 marca 2000 r. (k. 895). Stwierdzić należało, iż w toku postępowania wykazano, iż został on podpisany przez oskarżoną D. B.. Powyższe wynika z treści opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 07 lipca 2015 r. (k. 1192-1213). Dokument ten wskazuje, iż osoba, które się pod nimi podpisała złożyła oświadczenia określonej treści. Wymienione pismo stanowiło przesłankę do zainicjowania procedury zmierzającej do zawarcia umowy kredytowej. Podkreślenia wymaga, iż dokument ten dotyczył wniosku kredytowego z przeznaczeniem na zakup części udziału w nieruchomości.

Podobnie należało odnieść się do dokumentu w postaci wniosku o kredyt budowlano-hipoteczny dom waloryzowany kursem DEM z dnia 21 marca 2000 r. (k. 38-45). W toku postępowania potwierdzono, iż przedmiotowy wniosek został złożony w banku. Należy wskazać, iż przedmiotowy wniosek dotyczył prośby o udzielenie kredytu na remont domu jednorodzinnego.

Na uwzględnienie w całości zasługiwał dokument w postaci umowy z dnia 06 kwietnia 2000 r. nr 00/HD- (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności (k. 58v-66v). W toku postępowania stwierdzono, iż w miejscu przeznaczonym na podpisy kredytobiorców podpisy złożyli D. B. oraz R. B.. Powyższe wynika z treści ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190). Nadto, z treści zeznań pracownika banku - B. K., wynika, że bank wywiązał się z przyjętego zobowiązania – kwota kredytu udzielonego kredytu została wypłacona w całości.

Odrębnego omówienia wymagają dokumenty w postaci - zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. (k. 49), zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. (k.48), kopii deklaracji PIT-5 za miesiąc sierpień 1999 r. (k. 21-23v), kopii deklaracji PIT-5 za miesiąc październik 1999 r. (k. 24-26v), kopii deklaracji PIT-5 za miesiąc lipiec 1999 r. (k. 27-29v), kopii deklaracji PIT-5 za miesiąc wrzesień 1999 r. (k. 30-32v), kopii deklaracji PIT-5 za miesiąc listopad 1999 r. (k. 33-35v), poświadczonego odpisu księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07 lutego 2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O. (...) (k. 1163). Wymienione dokumenty stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego sprawy jedynie w zakresie w

jakim potwierdzają, iż zostały one przedłożone w toku procedury ubiegania się o udzielenie przedmiotowego kredytu. Podkreślenia wymaga, iż zostały one zabezpieczone w toku czynności zatrzymania rzeczy, przeprowadzonej w siedzibie Banku (...) S.A. V Oddział w G. przy ulicy (...). Pracownik rzeczonoego banku dobrowolnie wydał funkcjonariuszowi Policji posiadane dokumenty dotyczące udzielenia kredytu hipotecznego D. i R. B. w związku z umową nr (...).

W toku postępowania ustalono, iż żaden z dokumentów w postaci deklaracji PIT nie został złożony w Urzędzie Skarbowym w P.. Powyższe wynika z treści pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 17 marca 2015 r. (k.1173). Powyższe musiało prowadzić do wniosku, iż został on sfalszowany.

Podobnie należało odmówić autentyczności dokumentowi w postaci poświadczonego odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07 lutego 2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O.. (...). Z zeznań świadka – pracownika tego Sądu, wynika bowiem, zwrot „nie ma”, użyty w pozycji „Dział III – ciężary i ograniczenia” nie był zwrotem używanym do określenia braków wpisu w tym dziale. W razie braku obciążeń w tym dziale, wpisywano bowiem zwrot „zwolniony”. Świadek podał przy tym, iż określenia te umieszczane były bliżej środka oryginału dokumentu. Zwrócono również uwagę, iż w dzienniku odpisów, prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Wejherowie, pod pozycją 1128 widniała inna osoba, dotyczył on innej księgi wieczystej. Wskazano również, iż na dzień 07 lutego 2000 r. udział D. B. był obciążony hipoteką na kwotę 14.500 zł na rzecz W. L.. Z treści przedmiotowego dokumentu wynikało natomiast, iż dział IV – hipoteka, jest wolny od wpisów. Powyższe w jednoznaczny sposób wskazuje, iż przedmiotowy dokument został sfalszowany.

Pisma w postaci - zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. - oraz zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. nie były autentyczne i nie zawierały prawdziwych danych. Zgodnie z treścią zeznań D. A. – zastępcy Naczelnika Urzędu Skarbowego w P., wymieniony urząd skarbowy posługiwał się w tym czasie maszyną do pisania, a nie jak wynika z tych dokumentów sprzętem komputerowym. Świadek zwróciła uwagę, iż zaświadczenie nr 604/200 zostało przez nią wydane – lecz dotyczyło innej osoby i było opatrzone datą 12 kwietnia 2000 r. Wskazano, iż na wydawanym dokumencie zawsze dodatkowo używana jest pieczęć okrągła.

Świadek D. A. zwróciła uwagę, iż zaświadczenie nr (...) o dochodzie netto nie mogłoby zostać wydane, gdyż w roku 1999 D. B. była opodatkowana w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych z tytułu wynajmu pokoi i ta forma opodatkowania nie przewiduje ustalania dochodu. Podatek ustalany jest od przychodu. Świadek wskazała również, iż dokument w formie „zawiadomienia” nie jest używany w przedmiotowym urzędzie. W tamtym okresie, zaświadczenie dotyczące okoliczności, czy wnioskodawca jest podatnikiem, wydawane były przez ten urząd na drukach oryginalnie przygotowanych w urzędzie.

Odnosząc się do dokumentu w postaci pisma z dnia 23 maja 2000 r. wraz z bankową notą memoriałową (k.895), należy w pierwszej kolejności wskazać, iż w toku postępowania stwierdzono, iż rękopis został sporządzony i podpisany przez D. B.. W rezultacie, nie budziło wątpliwości, iż zawiera on oświadczenie oskarżonej. Stanowił on podstawę do uruchomienia procedury wypłaty ostatniej transzy przyznanej kwoty kredytu. Wskazać należy, iż do rzeczonoego dokumentu przytwierdzono bankową notę memoriałową – zgodnie z którą, wypłata kwoty 40.000 zł nastąpiła w dniu 06 czerwca 2000 r. Treść zawarta w rzeczonych dokumentach znalazła potwierdzenie w zeznaniach świadka B. K..

Za wiarygodne w całości należało uznać kopię pisma Rewiru Dzielnicowych w K. z dnia 15 grudnia 2003 r. (k. 97). Wymieniony dokument stanowił wydruk faksu, niemniej nie budziło wątpliwości Sądu, iż stanowi on wierne odzwierciedlenie oryginału. Treść zawarta w tym dokumencie pozwoliła na podważenie autentyczności faktur VAT rzekomo wystawionych przez (...) spółka cywilna z siedzibą w K..

Odnosząc się do dokumentów w postaci kopii faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2000 r. (k. 102) oraz kopii faktury VAT nr (...) z dnia 17 maja 2000 r. (k. 105), należało stwierdzić, iż wobec ustalenia, iż (...) spółka cywilna z siedzibą w K. zakończyła swoją działalność z dniem 31 marca 1999 r., to nie sposób było uwzględnić autentyczności tych faktur. W rezultacie, uznać należało, iż posłużono się podrobionymi dokumentami.

Oceniając dokumenty w postaci kopii faktury VAT nr (...) z dnia 16 maja 2000 r. (k.103) oraz kopii faktury VAT nr (...) z dnia 18 maja 2000 r. (k.104), należało mieć na względzie przede wszystkim treść zeznań świadków – pracowników Spółdzielni (...) w K. – którzy zgodnie zakwestionowali okazane im dokumenty, wskazując na istotne okoliczności podważające autentyczność tych faktur. W rezultacie nie budziło wątpliwości Sądu, iż posłużono się podrobionymi dokumentami.

Podobnie należało odnieść się do kopii faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 r. (k. 107). Pracownicy Zakładu Produkcyjno-Handlowo-Transportowy (...) z siedzibą w S. zgodnie stwierdzili, iż rzeczony dokument nie mógł być wystawiony przez ten podmiot. W związku z tym, stwierdzić należało, iż posłużono się podrobionymi dokumentami.

W całości na uwzględnienie zasługiwały dokumenty w postaci pisma Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 03 listopada 2014 r. (k. 1050) oraz pisma Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 09 marca 2015 r. (k. 1161-1163). Dokumenty te wskazują, iż osoby, które się pod nimi podpisały złożyły oświadczenia określonej treści. Prawdziwość, autentyczność i rzetelność ich sporządzenia nie była przedmiotem zarzutów stron oraz nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Pierwszy z tym dokumentów pozwolił na ustalenie stanu zadłużenia D. i R. B. na dzień 03 listopada 2014 r. Drugie pismo stanowiło zaś informację o podjętych działaniach, celem wyegzekwowania należności. Stwierdzono przy tym, iż prowadzone postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Powyższe wskazywało na rozmiar wyrządzonej szkody.

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **M. D.** (k. 790-791). Świadek był pracownikiem Banku (...) S.A.- filia w J.. Wskazał na procedury obowiązujące w tym podmiocie – w zakresie udzielania kredytów hipotecznych. Zwrócił uwagę, iż kwota przyznanego kredytu nie mogła być wyższa niż kwota wnioskowana – ale mogła być niższa. Powyższe pozwoliło na wyjaśnienie rozbieżności w zakresie kwot wynikających z poszczególnych wniosków kredytowych (odpowiednio 120.000 zł i 100.000 zł) – a kwotą kredytu wynikającą z umowy (łącznie 180.000 zł).

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **J. G. (I)** (k. 80v, k. 665-666). Świadek – jako pracownik Sądu Rejonowego w Wejherowie Zamiejscowego Wydziału Ksiąg Wieczystych z siedzibą P., wypowiedziała się co do autentyczności dokumentu w postaci odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07.02.2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O.. (...). Zwróciła uwagę na istotne elementy zawarte w okazanym jej dokumencie, które podważają jego oryginalność.

Za wiarygodne w całości uznano zeznania świadka **D. A.** (k. 82v-83, k. 711-712, k. 1131). Świadek była zastępcą Naczelnika Urzędu Skarbowego w P.. Wypowiedziała się na temat autentyczności dokumentów w postaci zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. - oraz zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. Zakwestionowała ich autentyczność. Podała istotne fakty, które podważyły oryginalność tych dokumentów. Znamienne jest, iż świadek miała być osobą, która wydała zawiadomienie z dnia 23 marca 2000 r. Wskazała wprost, iż taka forma dokumentu nie była przewidziana w przedmiotowym urzędzie.

Brak było podstaw do kwestionowania zeznań świadka **B. K.** (k. 85-86, k. 714-715, k. 1132). Świadek była pracownikiem Banku (...) S.A. Oddział V z siedzibą w G. przy ulicy (...). B. K. zrelacjonowała przebieg procedury udzielenia kredytu D. B. oraz R. B.. Wskazała na czynności podejmowane przez strony przedmiotowej umowy. Zwróciła uwagę, iż D. B. przedłożyła bankowi faktury VAT, na okoliczność rozliczeń kosztów remontu. Na koniec wskazała na działania banku zmierzające do polubownego załatwienia kwestii braku płatności ze strony kredytobiorców. Podała, iż ostatecznie umowa została wypowiedziana. Zeznania świadka stanowią spójną relację. Stanowią obraz podejmowanych przez świadka czynności służbowych. W rezultacie, nie budziły one wątpliwości Sądu. Pozostają przy tym w zgodzie ze zgromadzoną w aktach dokumentacją.

W całości na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **U. D.** (k. 99v, k. 692-693, k. 1131). Świadek była pracownikiem Spółdzielni (...) w K.. Wypowiedziała się na temat dokumentów w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 16 maja 2000 r. oraz faktury VAT nr (...) z dnia 18 maja 2000 r. Wskazała wprost, iż rzeczony faktury nie zostały wystawione na rzecz D. B.. Zwróciła uwagę, iż od 01 lipca 1996 r. faktury były wystawiane wyłącznie za pomocą sprzętu

komputerowego. Podała, iż transakcje o których mowa w tych fakturach, nie miały miejsce. Wskazała również na inne fakty, które podważyły autentyczność tych dokumentów. Zeznania U. D. pozostają w zgodzie z relacją podaną przez świadka R. G. (1).

Uwzględniono również w całości zeznania świadka **R. G. (2)** (k. 713). Świadek był pracownikiem Spółdzielni (...) w K. do kwietnia 2000 r. W związku z tym, w dacie rzekomego wystawienia tych faktur – odpowiednio 16 maja 2000 r. oraz 18 maja 2000 r. nie mógł być odpowiedzialny za ich wydanie. Zwrócił uwagę na część asortymentu, która nie była dostępna w tym przedsiębiorstwie, ani nie była sprowadzana na zamówienia klienta. Zeznania świadka korespondowały z twierdzeniami świadka U. D..

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania pracowników Zakładu Produkcyjno-Handlowo-T. (...) z siedzibą w S. zeznania - **A. Ś.** (k. 109v, k. 733-734, k. 1132-1133), - **J. G. (2)** (k. 113-114, k. 712-713, k. 1130), - **M. M.** (k. 117v, k. 751-752), - **H. C.** (k. 750-751), - **J. K.** (k. 771-772). Zeznania wymienionych osób wzajemnie ze sobą korespondują.

Świadek A. Ś., w ramach rzeczonoego przedsiębiorstwa, była uprawniona do podpisu faktur VAT – obok J. G. (2) i M. M.. Zwróciła uwagę, iż okazana jej faktura VAT z dnia 21 lipca 2000 r. nie jest dokumentem podpisanym przez żadną z upoważnionych do tego osób. Wskazała jednocześnie, iż w rejestrach tego przedsiębiorstwa nie figurowała osoba o danych D. B.. Podała, iż faktura opiewa na kwotę ponad 40.000 zł – a procedury obowiązujące w tym podmiocie wymagały płatności przelewem, a nie gotówką. Świadek wskazała również na inne fakty, podważające autentyczność tego dokumentu.

Świadek J. G. (2) zakwestionował w całości okazaną mu fakturę VAT z dnia 21 lipca 2000 r. wystawioną na rzecz D. B.. Zwrócił uwagę, iż w rejestrze prowadzonym od 1997 r. nie widnieje osoba o danych D. B.. Podał, iż faktury w tym przedsiębiorstwie wydawane są na komputerze, a nie wystawiane z wpisami maszynowymi. Świadek wskazał również na inne fakty, podważające autentyczność tego dokumentu..

Świadek M. M. podał wprost, iż okazana mu faktura nie została wystawiona przez Zakład Produkcyjno-Handlowo-T. (...) z siedzibą w S.. Opisał elementy, które podważają autentyczność tego dokumentu.

Świadek H. C. potwierdziła, iż faktury w tej firmie nie były sporządzane na maszynie. Zakwestionowała podany w niej asortyment. Relacja świadka pozostawała w zgodzie z twierdzeniami A. Ś., J. G. (2) oraz M. M.. Świadek J. K. również zakwestionował okazaną mu fakturę VAT.

Sporządzone w sprawie opinie biegłych były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłych zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowe opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności nie były kwestionowane wnioski co do braku okoliczności wyłączających winę oskarżonego.

Opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 07 lipca 2015 r. (k. 1192-1213), pozwoliła na ustalenie, iż dokument w postaci wniosku kredytowego z dnia 09 marca 2000 r. został podpisany odpowiednio przez D. B. oraz R. B.. W treści opinii stwierdzono również, iż podpisy na karcie informacyjnej również zostały nakreślone odpowiednio przez D. B. oraz R. B.. Biegły wypowiedział się również co do dokumentu w postaci rękopisu w postaci nie datowanej dyspozycji cyt. „...prosimy o uruchomienie pierwszej transzy w wysokości 60.000 złotych...” – wskazał, iż treść pisma oraz podpis zostały nakreślone przez D. B..

Opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 06 lutego 2014 r. (k. 903-934) pozwoliła na ustalenie, iż osoby odpowiedzialnej za sporządzenie i podpisanie następujących dokumentów - rękopisu w postaci nie datowanej dyspozycji cyt. „... o jednorazowe uruchomienie 80.000. złotych w formie przelewu na konto L. B....” - rękopisu w postaci nie datowanej dyspozycji cyt. „...prosimy o uruchomienie pierwszej transzy w wysokości 60.000 złotych...”; - rękopisu zatytułowanego oświadczenie z dnia 08.03.2000 roku.

Ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190) pozwoliła na ustalenie, iż czytelny podpis (...) na umowie nr UMOWA NR (...) nakreśliła D. B., zaś czytelny podpis (...) na tej umowie nakreślił R. B.. W treści przedmiotowej opinii wskazano również, iż dokument w postaci odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) wydanego dnia 07.02.2000 r. przez Sąd Rejonowy w Wejherowie – nr kol. O.. (...) stanowi on kopię techniczną. Zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. nr US.W.D.604/2000 r. z dnia 04 lutego 2000 r. - oraz zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 23 marca 2000 r. stanowią zaś kopie techniczne wykonane za pomocą kopiarki kolorowej laserowej.

Opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 22 czerwca 2010 r. (k. 408-411) oraz opinia psychologiczna z dnia 18 czerwca 2010 r. (k. 416-418) odnosiły się do okoliczności związanych ze stanem zdrowia oskarżonego D. B..

W świetle powyższych dowodów jedynie częściowo wiarygodne okazały się wyjaśnienia oskarżonej D. B..

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w dniu 21 stycznia 2004 r. (k. 138-141v), stwierdzić należy, iż nie budziły wątpliwości Sądu twierdzenia oskarżonej, co do kwestii prawa własności nieruchomości położonej w C., przy ulicy (...). Powyższe okoliczności nie miały jednak kluczowego znaczenia dla istoty sprawy. Na uwzględnienie zasługiwały również wyjaśnienia, iż w zakresie kontaktów z bankiem, oskarżona korzystała z usług pośrednika – M. K. (1). Powyższe zostało bowiem potwierdzone w toku przesłuchania wymienionej wyżej osoby. Uwzględniono również twierdzenia oskarżonej, iż część z dokumentów niezbędnych do uzyskania kredytu została jej przekazana przez nieustaloną osobę. Wiarygodne okazały się również wyjaśnienia, iż przedmiotowa dokumentacja została przez oskarżoną przekazana, celem uzyskania kredytu. Powyższe koresponduje z relacją M. K. (1). Podobnie wiarygodne okazały się twierdzenia, iż kwota udzielonego kredytu została w całości wypłacona. W podanym zakresie wyjaśnienia oskarżonej potwierdzone zostały przez pracownika banku - B. K..

Niewiarygodne okazały się twierdzenia oskarżonej, iż nie wiedziała, że otrzymane przez nią dokumenty są fałszywe. W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż z treści jej wyjaśnień wynika, iż miała ona przekazać kwotę 20.000 zł osobie odpowiedzialnej za załatwienie niezbędnych dokumentów. Powyższe winno już zrodzić podejrzenie, co do charakteru współpracy z tą osobą. Niezależnie od tego, zważywszy, iż dokumenty dotyczyły sytuacji majątkowej oskarżonej, nie sposób uznać, aby nie miała ona świadomości co do fałszywych treści w nich zawartych. Wszak musiała ona zdawać sobie sprawę ze swojego rzeczywistego stanu majątkowego.

Na uwzględnienie zasługiwały twierdzenia oskarżonego, iż nie kupowała ona towarów wynikających z treści przedmiotowych faktur VAT. Powyższe znalazło bowiem potwierdzenie w toku postępowania. Za wiarygodne uznano również twierdzenia, w zakresie w jakim wskazywały na udział R. B. - ograniczony do podpisywania dokumentów. Z zeznań świadka M. K. (1) wynikało bowiem, iż w sprawie przedmiotowego kredytu kontaktował się wyłącznie z oskarżoną.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w dniu 13 maja 2010 r. (k. 381), wskazać należy, iż ostateczna wersja złożonych wyjaśnień nie zasługiwała na uwzględnienie. Oskarżona zakwestionowała swój podpis na umowie z dnia 06 kwietnia 2000 r., stwierdziła, iż został on podrobiony. Twierdzenia oskarżonej nie znalazły jednak potwierdzenia w treści zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim treści ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów z dnia 11 kwietnia 2004 r. (k. 174-190), zgodnie z którą czytelny podpis (...) nakreślony nad nadrukiem „(podpis Kredytobiorcy/Kredytobiorców)” w dokumencie zatytułowanym „UMOWA NR (...) o kredyt hipoteczny DOM waloryzowany kursem DEM spłacany w równych strumieniach płatności” nakreśliła D. B.. Podobnie

niewiarygodne okazały się twierdzenia o braku podpisu na wnioskach o udzielenie kredytu. Przeprowadzona w sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań technicznych dokumentów i pisma ręcznego z dnia 07 lipca 2015 r. potwierdziła fakt złożenia podpisu przez oskarżoną na wniosku o udzielenie kredytu – datowanego na dzień 09 marca 2000 r. Odnośnie zaś dokumentu datowanego na dzień 21 marca 2000 r. stwierdzić należy, iż fakt złożenia go w banku jest oczywisty – wszak niemożliwe byłoby uzyskanie kredytu w kwocie wyższej niż zawnioskowana. Oskarżona nie kwestionowała zaś otrzymania kredytu w kwocie 180.000 zł – na co składały się dwa wnioski o udzielenie kredytu, odpowiednio dotyczące zakupu części udziału w nieruchomości oraz remontu domu jednorodzinnego. Niewiarygodne okazały się również twierdzenia, jakoby oskarżona nigdy nie widziała dokumentów w postaci deklaracji PIT-5. Zgodnie z relacją świadka – pośrednika kredytowego – wszelkie dokumenty były mu przekazywane przez D. B. M. K. (1) nie wskazał na udział innych osób.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w toku postępowania sądowego, w dniu 20 stycznia 2011 r. (k. 536-537, k. 538-539), należy wskazać, iż z przyczyn podanych powyżej niewiarygodne okazały się twierdzenia oskarżonej, iż nie miała świadomości co do faktu sfalszowania przedmiotowych dokumentów.

Odnosnie sprawstwa oskarżonej D. B..

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe potwierdziło, iż D. B. popełniła czyny przypisane jej odpowiednio w punkcie I. i II. wyroku.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I. wyroku, Sąd, w granicach zarzutu aktu oskarżenia, uznał D. B. za winną czynu zarzucanego aktem oskarżeniem, uzupełniając opis czynu o posłużenie się przez oskarżoną celem uzyskania kredytu podrobionymi deklaracjami na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy PIT-5 dotyczącymi D. B. za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopada 1999 roku oraz o działanie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, eliminując z jego opisu działanie wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz złożenie nierzetelnego pisemnego oświadczenia w postaci wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego, ustalając czas popełnienia czynu na okres od 9 marca 2000 roku do 6 czerwca 2000 roku oraz, że czynu tego dopuściła się w C., J., K. Morskiej i w G. oraz że działała na szkodę Banku (...) S.A.

W pierwszej kolejności, należy wskazać, iż zgromadzony materiał dowodowy doprowadził do dodatkowego ustalenia – dotyczącego posłużenia się przez D. B., celem uzyskania kredytu, podrobionymi deklaracjami na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy PIT-5 dotyczącymi D. B. za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopada 1999 roku. Wymienione dokumenty zostały zabezpieczone w toku czynności zatrzymania rzeczy, przeprowadzonej w siedzibie (...) oddziału Banku (...) S.A. W związku z tym, nie ulegało wątpliwości, iż rzeczony dokumenty zostały przedłożone w toku procedury ubiegania się o kredyt hipoteczny. Z treści pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 17 marca 2015 r. (k.1173), wynikało natomiast, iż wymienione deklaracje nigdy nie zostały złożone w tym urzędzie.

Nie budziło również wątpliwości Sądu, iż oskarżona działała w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Zgodnie z art. 12 k.k., dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Zważywszy na ustalony czas popełnienia przestępstwa, to jest od 9 marca 2000 roku do 6 czerwca 2000 roku, uznać należało, iż spełniona została przesłanka działania w krótkich odstępach. Należało mieć przy tym na względzie, iż procedura udzielenia kredytu jest wieloetapowa, poprzedzona wieloma czynnościami. Jak wynika z zeznań świadka M. K. (1) oskarżona przedkładała mu stosowne dokumenty w różnym okresie. Nie można było również pominąć faktu, iż oskarżona przedkładała bankowi stosowne wnioski o uruchomienie poszczególnych transz kredytu, jak i posługiwała się fałszowanymi fakturami VAT.

Z opisu czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I. wyroku wyeliminowano działanie wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz złożenie nierzetelnego pisemnego oświadczenia w postaci wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego. Odnosząc się do kwestii współsprawstwa, stwierdzić należało, iż zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na przyjęcie takiej konstrukcji. Oskarżona konsekwentnie podawała, iż R. B. nie wiedział o dokumentach, które

miały zostać przedłożone celem uzyskania kredytu. Świadek M. K. (1) podał, iż w sprawie przedmiotowego kredytu kontaktował się jedynie z oskarżoną D. B..

Z opisu omawianego czynu wyeliminowano również złożenie nierzetelnego pisemnego oświadczenia w postaci wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego, albowiem sama treść tego pisma nie była zasadniczo kwestionowana w toku postępowania. Innymi słowy – fakt wystąpienia o kredyt hipoteczny nie był okolicznością sporną w niniejszej sprawie. Istotne było natomiast posłużenie się w tym celu sfałszowanymi dokumentami – a za taki dokument nie można było uznać samego wniosku o udzielenie kredytu hipotecznego.

Sąd ustalił czas popełnienia czynu na okres od 9 marca 2000 roku do 6 czerwca 2000 roku. Początek tego czasu wynika z treści dokumentu w postaci wniosku o udzielenie kredytu na zakup ¼ części udziału nieruchomości położonej w C. przy ulicy (...). Dzień 06 czerwca 2000 r. wynikał natomiast z treści bankowej noty memoriałowej (k. 895) i stanowił moment wypłacenia oskarżonej ostatniej transzy przyznanego kredytu w kwocie 40.000 zł.

Ustalono jednocześnie, że czynu tego oskarżona dopuściła się w C., J., K. Morskiej i w G.. Powyższe wynika ze zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji – treści sporządzonych wniosków o udzielenie kredytu (odpowiednio w miejscowości K. oraz C.) – oraz faktu, iż placówki Banku (...) S.A., które były zaangażowane w obsługę D. B. mieściły się odpowiednio w J. (filia) oraz w G. (Oddział V).

Nie budziło również żadnej wątpliwości, iż oskarżona działała na szkodę Banku (...) S.A. – takie jest bowiem prawidłowe oznaczenie tego podmiotu. Powyższe wynika wprost z zeznań pracownika tego banku (B. K.) oraz przedłożonej przez ten bank dokumentacji, wskazującej jednocześnie okoliczność zadłużenia po stronie D. B. oraz R. B..

Czyn przypisany oskarżonej D. B. w punkcie I. wyroku został zakwalifikowany z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wskazać należy, iż przestępstwo oszustwa, określone w art. 286 § 1 k.k., polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem m.in. przez wprowadzenie w błąd. Wprowadzenie w błąd z kolei to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być np. słowo, pismo, fałszywe narzędzie lub urządzenie. Przy czym błąd musi dotyczyć tzw. istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez osobę oszukiwaną decyzji rozporządzenia mieniem. Wystarczające jest przy tym ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenie o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (zob. postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 324/2002, LexisNexis nr (...)). Oszustwo jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (zob. wyrok SN z 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/2000, LexisNexis nr (...)). Niekorzystne rozporządzenie mieniem nie musi pozostawać w związku z osiągnięciem przez sprawcę korzyści majątkowej. Osiągnięcie korzyści nie należy do znamion przestępstwa oszustwa. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (zob. postanowienie SN z 4 stycznia 2011 r., III KK 181/2010, LexisNexis nr (...)).

Zgodnie z art. 297 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa – podlega karze, kto w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego, przedkłada fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne, pisemne oświadczenia dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania takiego kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego. Czynność sprawcą art. 297 ustawodawca

określił za pomocą czasownika „przedkłada”, pod pojęciem którego należy rozumieć wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub pisemnych oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także inne formy występowania z dokumentarni lub oświadczeniami w stosunku do osoby lub organu. Działanie sprawcy wypełniające dyspozycje art. 297 k.k. musi polegać na podrobieniu dokumentu, czyli działaniu, które imituje dokument prawdziwy (tj. pochodzący od podmiotu uprawnionego do wystawienia. Art. 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec art. 286 § 1 i nie przewiduje skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego wymaga art. 286 § 1 (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 23 maja 2013 r., II AKa 63/2013, LexPolonica nr 7392889).

W tym miejscu wskazać należy, iż przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k. penalizuje fałszerstwo materialne dokumentu. W orzecznictwie podkreśla się, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony. W istocie chodzi więc o nadanie jakiemuś przedmiotowi pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy (por. wyrok SN z dnia 27 listopada 2000 roku, III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4). Należy dodać, że podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (por. wyrok SN z dnia 25 października 1979 r., II KR 10/79, OSNPG 1980, nr 11, poz. 127). Zarówno podrobienie, jak i przerobienie dokumentu musi być dokonane przez sprawcę w celu użycia dokumentu za autentyczny, co jest realizowane także wtedy, gdy celem działania sprawcy jest użycie dokumentu nie przez niego samego, lecz przez inną osobę (zob. uchwała SN z dnia 17 marca 2005 r., I KZP 2/05, OSNKW 2005/3/25). Przestępstwo z art. 270 § 1 in principio ma charakter kierunkowy. Do zespołu jego znamion należy działanie "w celu użycia (dokumentu) za autentyczny". Może być zatem popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Odmianą omawianego przestępstwa jest używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Sprawca może używać dokumentu, który sam sfalszował, albo który został sfalszowany przez inną osobę. Warunkiem odpowiedzialności jest jednak świadomość, iż używany przedmiot jest dokumentem fałszywym, przy czym wystarczy, że sprawca godzi się z taką możliwością.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, z ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż oskarżona D. B. działała w celu uzyskania kredytu hipotecznego, który miał być przeznaczony na zakup części udziału w nieruchomości oraz na remont domu jednorodzinnego. Powyższe w jednoznaczny sposób wskazuje, iż oskarżona działała również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Swoimi zachowaniami polegającymi na przedłożeniu podrobionej dokumentacji wprowadziła bank w błąd odnośnie korzystnej sytuacji majątkowej i woli spłaty kredytu. Wszak nie ulega żadnej wątpliwości, iż procedura udzielenia kredytu związana jest przede wszystkim z oceną zdolności kredytowej klienta (możliwości terminowej spłaty kredytu). Przedłożenie podrobionych dokumentów spowodowało wytworzenie fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości – co do korzystnej sytuacji majątkowej i woli spłaty kredytu. Ostatecznie doszło do zawarcia umowy kredytowej nr (...) z dnia 6 kwietnia 2000 roku i niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 180.000 zł. Znamienne jest również, iż już po zawarciu przedmiotowej umowy – celem wywiązania się z obowiązku przedłożenia rozliczeń w związku z przeznaczeniem części kredytu na remont domu – oskarżona przedłożyła podrobione faktury VAT.

Czyn oskarżonej uznać należy za zawiniony. Jest ona osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że D. B. nie jest chora psychicznie, ani upośledzona umysłowo. Rozpoznano u oskarżonej zaburzenia nerwicowe. Stwierdzone odchylenia w stanie psychicznym nie mają wpływu na ocenę jej poczytalności. Oskarżona zna podstawowe zasady współżycia społecznego. D. B. mogła przewidzieć skutki swojego działania. W inkryminowanym czasie, D. B. nie miała zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Odnosząc się do czynu przypisanego oskarżonej D. B. w punkcie II. wyroku, należało w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, iż zachowanie w postaci użycia jako autentycznego podrobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 roku wystawionej przez (...) S. na kwotę 40.950,76 zł poprzez przedłożenie tego podrobionego dokumentu pracownikom Banku (...) S.A. V Oddział w G., nie mogło zostać ujęte w ramach czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I. wyroku. Powyższe wynika bowiem z ustalenia, do popełnienia tego czynu doszło dopiero w dniu 01 marca 2001 r. w C.. W tym dniu pracownik tego banku (...) wraz z innym pracownikiem banku ds.

windykacji, udali się na spotkanie z oskarżoną. D. B. przedłożyła im wówczas fakturę VAT z dnia 21 lipca 2000 r., na kwotę 40.950,76 zł – z której wynikało, że została sporządzona przez Zakład Produkcyjno-Handlowo-Transportowy (...) z siedzibą w S.. Okoliczność, iż przedmiotowy dokument został podrobiony wynika wprost z zeznań świadków – pracowników tego przedsiębiorstwa, to jest - A. Ś. (k. 109v, k. 733-734, k. 1132-1133), - J. G. (2) (k. 113-114, k. 712-713, k. 1130), - M. M. (k. 117v, k. 751-752), - H. C. (k. 750-751), - oraz J. K. (k. 771-772). Znamienne jest, iż w tej dacie cała kwota udzielonego kredytu była już wypłacona.

Nie budziła również wątpliwości kwestia zawinienia oskarżonej w podanym zakresie. Wszak zdawała ona sobie sprawę, iż nie dokonywała transakcji stwierdzonej w przedmiotowej fakturze.

Czyn przypisany oskarżonej w punkcie II wyroku został zakwalifikowany z art. 270 § 1 k.k. W związku z tym, w zakresie charakterystyki tego przestępstwa, należy odwołać się do rozważań podanych w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I. wyroku.

Oдноśnie stopnia społecznej szkodliwości czynów.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego D. B., przypisanego jej w punkcie I wyroku, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przepis art. 286 § 1 k.k., jakkolwiek nie jest zagrożony surową, w kontekście innych, sankcją, jednak znajduje się w grupie przepisów chroniących własność, a więc wartość istotną, jaka powinna podlegać ochronie przez państwo, wartość podlegającą również ochronie konstytucyjnej. Przedmiotem ochrony w art. 297 § 1 k.k. jest w szczególności zabezpieczenie prawidłowości i rzetelności w zakresie przyznawania i wykorzystywania kredytów. Przedmiotem ochrony, do którego odnosi się natomiast przestępstwo z art. 270 k.k. jest bezpośrednio wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była wysoka. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość omawianego czynu była wysoka. Na taką ocenę społecznej szkodliwości czynu oskarżonej D. B. wpływ miało to, iż oskarżona przestępstwa oszustwa dopuściła się poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd – co stanowi najbardziej wyrafinowany sposób popełnienia tego przestępstwa. Oskarżona dokładnie zaplanowała popełnienie przestępstwa i przygotowała się do jego popełnienia, tym samym działała z premedytacją. Oskarżona, zdając sobie sprawę z treści posiadanych przez siebie dokumentów, postanowiła przekazać je pośrednikowi – celem włączenia ich do procedury kredytowej. Oskarżona celowo, świadomie, wytworzyła mylne wyobrażenie u pokrzywdzonej spółki o swojej sytuacji majątkowej i woli spłaty kredytu i konsekwentnie realizowała przestępczy proceder. Wszak celem udowodnienia należnego przeznaczenia otrzymanych środków, przedłożyła bankowi podrobione faktury VAT. Podkreślenia wymaga, iż przestępstwo zostało dokonane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez co negatywnie należy ocenić motywację sprawcę. Jakkolwiek z perspektywy banku, kwota stwierdzonego zadłużenia nie wydaje się duża – to jednak nie można było tracić z pola widzenia ciągle aktualnego zadłużenia po stronie oskarżonej i bezskutecznych prób wyegzekwowania pozostałej do zapłaty należności.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w punkcie II. wyroku, należało mieć na względzie, iż przepis art. 270 § 1 k.k. chroni wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Użycie jako autentycznego podrobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci faktury VAT z dnia 21 lipca 2000 roku wystawionej przez (...) S. na kwotę 40.950,76 zł nie wyrządziło bankowi żadnej szkody. Wszak opisane zachowanie miało miejsce dopiero w dniu 01 marca 2001 r., a ostatnia transza przyznanej kwoty kredytu została wypłacona oskarżonej w dniu 06 czerwca 2000 r. Sposób i okoliczności popełnienia czynu również wpływają negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości, gdyż działanie oskarżonej było zaplanowane – posłużyła się on bowiem uprzednio podrobionym dokumentem. Negatywnie należało również ocenić postać zamiaru, albowiem oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim. Oskarżona zwodziła bank, zdając sobie sprawę z zaistniałych problemów w związku z opóźnieniem w regulowaniu należności wynikających z umowy kredytowej. W związku z tym, negatywnie należało ocenić jej motywację. W konsekwencji, uznać należało, iż społeczna szkodliwość omawianego czynu jest znaczna.

Oдноśnie wymiaru kary.

Wymierzając oskarżonej karę – za przestępstwo przypisane jej odpowiednio w punkcie I. i II. wyroku, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., zgodnie z którym, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę Sąd był zobligowany wziąć pod uwagę, w myśl art. 53 § 2 k.k., przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia o karze zawartego w punkcie I. wyroku, jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż oskarżona była uprzednio karana – niemniej wyrok skazujący w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Gdyni, sygnatura akt II K 1524/03, został wydany w dniu 05 marca 2004 r. Na niekorzyść oskarżonej przemawiały również okoliczności rzutujące na wysoką społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej), a także działanie w zamiarze bezpośrednim, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; obniżenie pewności obrotu prawnego i zaufania kontrahenta; działanie w sposób przemyślany i zaplanowany. W powyższym zakresie Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących.

Oskarżona D. B. dopuściła się omawianego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, takową zresztą osiągnęła, a więc celu szczególnie negatywnie postrzeganego przez ustawodawcę, skoro zdecydował w takich sytuacjach na orzeczenie kary grzywny, nie zawartej w sankcji konkretnego przestępstwa (art. 33 § 2 k.k.). Względem na indywidualne oddziaływanie kary nakazywał w niniejszej sprawie orzeczenie grzywny z powodu konieczności ukształtowania w oskarżonej pozytywnego stosunku do składników majątkowych legalnie uzyskanych (posiadanych) przez inny podmiot. Liczba stawek dziennych odpowiada wadze okoliczności obciążających, natomiast wysokość stawki dziennej Sąd ustalił, uwzględniając sytuację majątkową i zarobkową oskarżonej. Oskarżona podała, iż nie posiada majątku, utrzymuje się z prac dorywczych w gastronomii – z tego uzyskuje dochód w wysokości 500 zł. Oskarżona posiada dwóch synów. Stan jej zdrowia jest zły. W związku z tym wysokość jednej stawki została ustalona na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych. Ustalając liczbę stawek dziennych kary grzywny Sąd kierował się tymi samymi dyrektywami i okolicznościami, co omówione przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara roku i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonej naganności jej postępowania i wzbudzenie w niej refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Orzekając o karze, Sąd miał na uwadze treść art. 11 § 3 k.k., zgodnie z którym w wypadku określonym w art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia o karze zawartego w punkcie II. wyroku, jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż oskarżona była uprzednio karana – niemniej wyrok skazujący w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Gdyni, sygnatura akt II K 1524/03, został wydany w dniu 05 marca 2004 r. Na niekorzyść oskarżonej przemawiały również okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej), a także działanie w zamiarze bezpośrednim, działanie w sposób przemyślany i zaplanowany. W powyższym zakresie Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących.

W konsekwencji, Sąd uznał, że kara 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem

do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonej pozwoli na zrozumienie jej błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnego czynu.

Ponieważ w sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia kary łącznej, w punkcie III. wyroku wymierzono oskarżonej D. B., w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, karę łączną 2 (słownie: dwóch) lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną nie rozważa się przy tym ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (zob. M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. Instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz służy racjonalizacji reakcji karnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981/5/43, por. uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Natomiast im luźniejszy związek pomiędzy przestępstwami - gdy zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, gdy godzą w różne dobra prawne lub w dobra różnych osób pokrzywdzonych - tym bardziej zasadne jest stosowanie zasady kumulacji. Nadto, sam fakt popełnienia wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976/10-11/128).

Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej, Sąd uznał, że w zakresie połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec oskarżonego zasady asperacji. Należało mieć na względzie, iż przypisane oskarżonej przestępstwa zostały popełnione w stosunkowo znacznej odległości czasowej – kilku miesięcy. O ile w odniesieniu do pierwszego z omawianych przestępstw nie budził wątpliwości fakt, iż zostało ono popełnione na szkodę Banku (...) S.A. z siedzibą w W., to w ramach drugiego przestępstwa nie występował podmiot pokrzywdzony. Uwzględniono jednak, iż zasadniczo dotyczyły one tego samego dobra prawnego, jakim jest wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. W obu przypadkach oskarżona działała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Sąd uznał również, że istnieją względem oskarżonej D. B. przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie V. wyroku.

Podstawą był art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r.

Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Wobec faktu, że przypisane wyrokiem czyny popełnione zostały przez oskarżoną przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie zachodziła konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie.

Przepis ten stanowi, że co do zasady w przypadku kolizji ustaw stosuje się ustawę nową, chyba że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy. W orzecnictwie wskazano, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego. Sąd powinien określić możliwe konsekwencje wynikające z każdej ze zbiegających się ustaw i dopiero po wyborze jednej z nich jako względniejszej przystąpić do wymiaru kary, rozumowanie przeprowadzone odwrotnie jest błędem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529). Korzystniejsza dla sprawcy jest zaś ta ustawa, która za popełnione przez niego przestępstwo przewiduje najłagodniejsze konsekwencje, a jej wybór musi zostać poprzedzony oceną całokształtu konsekwencji, jakie pociąga za sobą zastosowanie konkurujących ze sobą ustaw (zob. A. Zoll [red.], Kodeks karny. Część ogólna, Kraków 1998, s. 66).

Uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu – zważywszy na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności – wykluczone byłoby zastosowanie omawianej instytucji. Powyższe kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonej. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla niej względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016).

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej kary grzywny – jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na względzie pogląd wyrażony w orzecnictwie, iż sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 69 § 3 k.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, s. 22-23).

Mimo uprzedniej karalności oskarżonej D. B., Sąd przyjął, że zachodzą przesłanki do postawienia względem niej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Fakt skazania na karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także na podlegającą wykonaniu grzywnę, pozwoli oskarżonej na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Zdaniem Sądu, orzeczona grzywna, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonej poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej. Należało wziąć jednak pod uwagę, iż oskarżona w przeszłości była już karana sędownie. Konieczne było zatem ustalenie okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego. W związku z tym, w oparciu o treść art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (słownie: cztery) lata.

Odnosnie dalszych rozstrzygnięć.

W punkcie IV. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 44 §1 i 2 k.k. orzeczono przepadek zawiadomienia i zaświadczenia z Urzędu Skarbowego w P., wniosku kredytowego z dnia 21 marca 2000 roku i poświadczonego odpisu z księgi wieczystej KW nr (...) - znajdujących się w aktach sprawy k. 28,29, 38-44, 1163.

Określony w art. 44 § 1 k.k. przypadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa ma charakter obligatoryjny, chyba że przedmioty te podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi (zob. art. 44 § 5 k.k.). Przedmiotem pochodzącym bezpośrednio z przestępstwa jest wyłącznie taki przedmiot, którego warunkiem uzyskania jest realizacja znamion określonego przestępstwa. Orzeczenie tej postaci przypadku poprzedzone zatem być musi ustaleniem związku o charakterze bezpośrednim pomiędzy określonym przedmiotem, który ma być nim objęty, a popełnionym przestępstwem rozpoznawanym w danej sprawie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KK 29/2008, LexisNexis nr (...)). W toku postępowania ustalono, iż dokumenty w postaci zawiadomienia i zaświadczenia z Urzędu Skarbowego w P. oraz i poświadczony odpisu z księgi wieczystej nie są autentyczne i zostały podrobione – co z kolei uzasadniało orzeczenie przypadków tych rzeczy.

Na mocy art. 44 § 2 k.k., Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przypadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Przedmioty wymienione w § 2 to tzw. narzędzia przestępstwa. Przyjmuje się, że narzędzie przestępstwa to każda rzecz, niekoniecznie wytworzona w celu przestępczym, której użycie umożliwiło lub co najmniej ułatwiło sprawcy realizację zamiaru przestępczego lub poszczególnych jego stadiów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1984 r., RNw 4/84, OSNKW 1984, nr 11-12, poz. 113). Wniosek kredytowy z dnia 21 marca 2000 roku stanowił podstawę do wszczęcia procedury udzielenia kredytu, zakończonej ostatecznie zawarciem umowy kredytowej. Znamienne jest, iż wraz z wnioskiem przedłożone zostały podrobione dokumenty, na okoliczność rzekomego stanu majątkowego oskarżonej.

W punkcie VIII. wyroku – mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej, na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwolniono D. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.